

[Gerda Møller]

særdeles utilfredsstillende situation for de mange dygtige og kompetente lærere, der stadig væk findes i folkeskolen. Deres arbejdsdag er nu fagligt forringet, fordi de ikke mere har et tilstrækkelig højt kvalificeret mål med deres undervisning.

Hertil kommer, som vi jo kunne læse i Søndagsberlingen, hvor et af medlemmerne her i tinget, en erfaren skolemand, hr. Christian Christensen fra kristeligt folkeparti, siger, at der er udisciplinerede og anarkistiske tilstande i folkeskolen i dag. Andre erfarne skolefolk, der står midt i arbejdet, siger, at arbejdsmoralen gennemgående er for dårlig og står i skærende modsætning til de mange midler, der anvendes. De sidste to forhold er måske ikke alene en følge af den nye skolelov, men dog en del af hverdagens barske realiteter og også resultatet af, at eleverne føler, at de ikke lærer nok i skolen.

Hvad vil så undervisningsministeren foretage sig for at rette op på disse i høj grad utilfredsstillende forhold, som ikke blot er overgangsvanskeligheder, men er virkelige grundlæggende skavanker. Ja, det har vi jo lige hørt af ministerens egen mund: ministeren vil søge undervisningen i historie og idræt styrket på bekostning af faget latin i 9. klasse.

Vi i det konservative folkeparti kan være tilfredse med, at historie bliver obligatorisk på 8. og 9. klassetrin, selv om vi ikke er overbevist om, at flere timer alene gør det. Der må være visse minimumskrav til, hvad der skal læres, og det må være ministerens opgave at sørge for det gennem en mindre bredt formuleret læseplan.

At idræt styrkes, kan vi da også være tilfredse med, men at disse styrkelser skal ske på bekostning af faget latin, er vi utilfredse med af flere grunde. For det første fordi det gør arbejdsbyrden tungere for de sproglige elever i l. g., som nu skal starte med to nye sprogfag på én gang, foruden at de skal indstille sig på mere krævende arbejdsformer, end de er vant til fra folkeskolen. For det andet fordi man udelukker alle andre folkeskoleelever fra faget, medmindre de går et år længere i skole, og det er der jo ikke tendens til i forvejen. For det tredje fordi det vil medføre en forringelse af niveauet i det sproglige gymnasium og af adgangskravene til denne gymnasiegren.

Hvis ministeren tror, at disse ændringer, som man næsten kun kan kalde lapperier, vil løse skolens fundamentale problemer, så tager ministeren fejl. Der skal langt større ændringer til for at skabe tryk i folkeskolen. Her må det være ministerens første og største opgave at give folkeskolen en sådan målsætning og et sådant indhold, at forældre ikke skal gå rundt og være ængstelige for de påvirkninger, deres børn kan få i folkeskolen.

Efter fremkomsten af debatoplægget U 90 er ængstelsen ikke blevet mindre, for U 90 bygger på tanken om, at skolen skal være med til at omforme samfundet, og det i en retning, som ikke stemmer med forældrenes ønsker. En passus i U 90 som, at »børnene skal frigøres fra de traditionelle forestillinger hos forældrene«, er et slag i ansigtet på forældrene, som ikke mange forældre vil tage imod uden videre.

I visse kredse er ængstelsen heller ikke blevet mindre ved, at børnehaveklasserne nu skal gøres obligatoriske for kommunerne, selv om de skal være frivillige for forældrene, og at man nu vil indføre denne 7 til 17-ordning. Der kan være mange gode grunde til at gøre det, men med den holdning, der er, og med de planlæggere, der er for U 90, er der en ængstelse for, at skolen nu kan komme til at præge børnene på et endnu tidligere tidspunkt og på et tidspunkt, hvor børn er meget modtagelige for påvirkning, en påvirkning, som mange forældre altså ikke er glade for.

Den målsætning, folkeskolen har, er indeholdt i formålsparagraffen, og det er først og fremmest den, mener vi, der må ændres, således at den tydeligt og klart siger, hvad skolens opgaver og mål er.

Det konservative folkeparti har i sit nylig fremsatte forslag til ændring af folkeskoleloven foreslået, som vi har gjort det tidligere, at man går tilbage til den tidligere formålsparagraf med dens mere nøjagtige og klare ordlyd, der særlig understreger kundskabstilægnelsens centrale placering. Det glæder os da meget, at både kristeligt folkeparti og venstre – det er hr. Bertel Haarder, der har udtalt det – har både talt og skrevet om den nødvendige ændring af formålsparagraffen. Lad os da håbe, at det ikke fremover stadig væk skal være socialistisk folkeparti, der be-